

Arrest

nr. 63 827 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. CHRISTOFFELS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster trouwde op 19 november 1999 met de heer S.R., van Belgische nationaliteit. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren.

Verzoekster is in oktober 2000 in België aangekomen met een visum type D.

Op 25 oktober 2000 heeft verzoekster een aanvraag tot vestiging ingediend, als echtgenote van dhr. S.R.

Op 26 maart 2001 werd ze in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 26 maart 2006.

Verzoekster houdt voor in België verbleven te hebben tot augustus 2008, waarna ze samen met haar kinderen teruggekeerd is naar de Filipijnen.

In november 2010 is verzoekster teruggekeerd naar België.

Op 4 november 2010 heeft verzoekster een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. S.R.

Verzoekster werd bij het indienen van haar aanvraag verzocht binnen de drie maanden een bewijs van inschrijving bij een ziekenfonds voor te leggen.

Op 14 maart 2011 heeft de lokale politie een relatieverslag opgesteld.

Op 29 maart 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die verzoekster op 4 april 2011 aan ter kennis werd gebracht

Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 04.11.2010 door A.C.(...), van Filipijnse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1). Reden van de beslissing (2):

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Uit het relatieverslag, gemaakt te Hoeselt op 14.03.2011, blijkt het volgende:

Er waren heel weinig kleren aanwezig van betrokkene: in de kast hingen 3 a 4 stuks. Verder waren er geen persoonlijke spullen van haar opgemerkt

Buurtonderzoek wijst uit dat men betrokkene pas vanaf de week van de controle heeft gezien. De buurtbewoners verklaren dat ze niet op het adres woont. De dienst bevolking van de gemeente bevestigt dit.

Betrokkene was wel aanwezig in de woning, maar ze wist dat de inspecteur van politie zou komen. Men had dit reeds gevraagd op het politiebureau

De buurtbewoners verklaren dat de echtgenoot "simpel" is. Hij is niet welbespraakt, zodat de inspecteur het moeilijk had om een gesprek aan te knopen.

Mevrouw wilde per se weten wanneer het dossier in orde zou zijn.

Betrokkene en de echtgenoot zijn gehuwd sedert 19.11.1999. Betrokkene verbleef in België van oktober 2000 tot 26 augustus 2008. Daarna vertrok ze naar de Filipijnen om pas in november 2010 terug te keren.

Alles wijst er op dat betrokkene niet of niet meer de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen met de echtgenoot, maar het huwelijk gebruikt om terug verblijfsrecht in België te krijgen.

Er zijn twee kinderen die afgeschreven zijn naar het buitenland sedert 26 augustus 2008. Betrokkene nam destijds de kinderen mee en liet ze nu in het buitenland.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Wanneer de administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier. De bestreden beslissing vermeldt dat "Alles erop wijst dat verzoekster niet of niet meer de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen met de echtgenoot, maar het huwelijk gebruikt om terug een verblijfsrecht in België te krijgen".

Uit de feiten, zoals ze door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid worden voorgesteld kan de wens van verzoekster niet worden afgeleid. De beslissingnemende overheid is onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding.

De beslissingnemende overheid verwijst enkel naar het relatieverlag waarin een aantal feitelijkheden vermeld staan, zoals:

- *Er waren volgens het relatieverlag heel weinig kleren aanwezig van verzoekster*

Verzoekster merkt op dat zij nog niet zo lang geleden teruggekeerd is uit de Filippijnen waar ze twee jaar verbleven heeft om voor haar zieke vader te zorgen. Bij haar vlucht terug naar België mocht ze maar 20 kg meenemen. In het verslag staat dat ze slechts 3 a 4 stuks kledij terugvonden in de woning. Verzoekster is formeel dat er meerdere spullen aanwezig waren in hun woonplaats. Dit argument kan niet als ernstig weerhouden worden om tot het besluit te komen dat er geen sprake meer zou zijn van een duurzame levensgemeenschap.

- *Buurtbewoners verklaren dat ze niet op het adres woont en de dienst bevolking kon dit bevestigen. Verzoekster brengt een attest van woonst bij waaruit blijkt dat ze sedert 04.11.2010 te (...) (zelfde adres als haar echtgenoot) woont.*

(Stuk 3)

Verzoekster is formeel dat zij wel degelijk te (...), verblijft. Opgemerkt dient dat zij een hele tijd heeft gewerkt waardoor zij niet altijd thuis aanwezig was. De buurtbewoners zullen nog niet opgemerkt hebben dat mevrouw terug bij mijnheer (S.) is komen wonen. Zij verbleef immers gedurende twee jaar in het buitenland. Daarenboven toont men niet aan waar zij dan wel zou verblijven.

- *Volgens het relatieverlag wou verzoekster per se weten wanneer het dossier in orde zou zijn. Verzoekster wijst erop dat zij dit enkel wou weten omdat zij zo snel mogelijk terug een vergunning wou aanvragen om te kunnen werken, (zie arbeidsovereenkomst stuk 8)*

Aangezien verzoekster gehuwd is met een Belg én dit huwelijk door de inschrijving in het bevolkingsregister erkend is (stuk 4) én bovendien tegen dit huwelijk geen gerechtelijke procedure tot nietigverklaring werd ingesteld, maakt verzoekster aannemelijk dat er op een kennelijk onredelijk wijze werd geoordeeld dat er geen sprake meer zou zijn van een duurzame levensgemeenschap."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat de bestreden beslissing enkel naar een relatieverlag verwijst, waarin heel wat feitelijkheden vermeld staan. Verzoekster meent tevens dat het loutere feit dat zij gehuwd is met een Belg en dit huwelijk door inschrijving in het bevolkingsregister erkend is, verhindert dat er een weigeringsbeslissing kan worden genomen. Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte. Het loutere gegeven dat verzoekster gehuwd is en dit huwelijk is ingeschreven in de bevolkingsregisters, maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde sowieso een verblijfsrecht aan verzoekster dient toe te kennen. Art. 40bis §2, 1 ° van de Vreemdelingenwet stelt heel duidelijk dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, "de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt Het loutere feit van gehuwd te zijn volstaat aldus niet, integendeel dient er sprake te zijn van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten, m.a.w. dienen de echtgenoten een effectieve echtelijke relatie te voeren nu verzoekster vraagt zich in het kader van gezinshereniging te mogen vestigen bij haar echtgenoot. In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg. In de bestreden beslissing wordt terecht en uitvoerig het volgende gemotiveerd: "Uit het relatieverlag, gemaakt te Hoeselt op 14.03.201, blijkt het volgende: Er waren heel weinig kleren aanwezig van betrokkene: in de kast hingen 3 a 4 stuks. Verder waren er geen persoonlijke spullen van haar opgemerkt. Buurtonderzoek wijst uit dat men betrokkene pas vanaf de week van de controle heeft gezien. De buurtbewoners verklaren dat ze niet op het adres woont. De dienst bevolking van de gemeente bevestigt dit. Betrokkene was wel aanwezig in de woning, maar ze

wist dat de inspecteur van politie zou komen. Men had dit reeds gevraagd op het politiebureau. De buurtbewoners verklaren dat de echtgenoot "simpel" is. Hij is niet welbespraakt, zodat de inspecteur het moeilijk had om een gesprek aan te knopen. Mevrouw wilde per se weten wanneer het dossier in orde zou zijn. Betrokkene en de echtgenoot zijn gehuwd sedert 19.11.1999. Betrokkene verbleef in België van oktober 2000 tot 26 augustus 2008. Daarna vertrok ze naar de Filipijnen om pas in november 2010 terug te keren. Alles wijst er op dat betrokkene niet of niet meer de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen met de echtgenoot, maar het huwelijk gebruikt om terug verblijfsrecht in België te krijgen. Er zijn twee kinderen die afgeschreven zijn naar het buitenland sedert 26 augustus 2008. Betrokkene nam destijds de kinderen mee en liet ze nu in het buitenland (...). Verwerende partij laat verder gelden dat verzoekster kritiek uit op de feitelijke vaststellingen die opgesomd worden in de bestreden beslissing. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken. Volledigheids-halve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007): "... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond" (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008). Terwijl verzoekster niet ernstig is waar zij kennelijk meent met loutere verklaringen de vaststellingen van de politie-inspecteur te kunnen weerleggen, quod certe non. Dat verzoekster blijkens een attest van woonst dat zij aan haar verzoekschrift voegt, op hetzelfde adres is ingeschreven als haar echtgenoot, doet overigens geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie-inspecteur dat uit buurtonderzoek is gebleken dat verzoekster aldaar niet woonachtig is en men verzoekster pas vanaf de week waarin de controle is uitgevoerd (en nadat verzoekster wist dat de inspecteur zou langskomen, nu verzoekster hiervoor eerst is langs geweest ten burele van de politie) heeft gezien. Terwijl de gemachtigde geenszins dient aan te tonen waar verzoekster dan wel zou verblijven, in tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld, gelet op de elementen van het dossier zoals deze blijken uit het administratief dossier. Immers "het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat er een verplichting zou zijn om een onderhoud te hebben, zodat niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel (R.v.V. nr. 43 662 van 20 mei 2010, www.rvv-ccce.be). In casu heeft de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Verzoeksters eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in november 1999 in de Filippijnen getrouwd is met de heer S.J. en dat er twee Belgische kinderen geboren zijn uit het huwelijk. In het administratief dossier bevindt zich een relatieverlag opgemaakt op 28 februari 2001 waarin verzekerd wordt dat beiden *“een normale relatie hebben”* en dat er *“geen sprake (is) van een schijnhuwelijk.”* Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster in het bezit gesteld werd van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig van 26 maart 2001 tot 26 maart 2006. Verzoekster houdt voor dat ze van augustus 2008 tot november 2010 terugkeerde naar de Filippijnen om voor haar zieke vader te zorgen. Voor de periode 27 maart 2006 tot 3 november 2010 bevindt er zich in het administratief dossier geen enkel document. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een getuigschrift van woonst en toont aan dat verzoekster naar het buitenland vertrokken is aangezien hierop vermeld wordt dat verzoekster sedert 4 november 2010 ingeschreven werd in het vreemdelingenregister van H., *“komende van afgeschreven naar het buitenland.”* Verwerende partij betwist het geven niet dat verzoekster in 2008 naar de Filippijnen is teruggekeerd maar stelt dat verzoekster niet bewijst dat de reden van terugkeer de verzorging van haar zieke vader was.

2.5. Het komt de Raad niet toe te gaan gissen wat de reden van het vertrek van verzoekster naar de Filippijnen was. Het komt de Raad wel voor dat gelet op het gestelde in punt 2.4. waaruit blijkt dat er in het verleden wel sprake was van een gezamenlijke vestiging, dat het niet om een schijnhuwelijk ging en dat er twee Belgische kinderen geboren zijn uit het huwelijk, verwerende partij moet kunnen bogen op doorslaggevende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster *“niet of niet meer de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen met de echtgenoot, maar het huwelijk gebruikt om terug verblijfsrecht in België te krijgen.”*

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze steunt op één relatieverlag, opgemaakt op 14 maart 2011, dat blijkens het administratief dossier het resultaat is van één uitgevoerde politiecontrole op 1 maart 2011. In de rubriek F *“Uit welke vaststellingen kan het al dan niet bestaan van een effectieve gezamenlijke vestiging worden afgeleid?”* wordt onder de rubriek *“Persoonlijke voorwerpen (kleden, foto's...)"* het volgend vermeld: *“Enkele kleden maar heel weinig. In de kast boven hingen 3 à 4 stuks. Geen andere persoonlijke voorwerpen gezien.”* Onder de rubriek *“Buurtonderzoek”* wordt het volgende gemeld: *“Men heeft deze vrouw pas vanaf deze week gezien. Buurtbewoners verklaren dat zij hier niet woont. Buurtbewoners verklaren dat de man “simpel” is en vrezen voor zijn belangen wat betreft op de rechten van de huurwoning.”* In de rubriek *“G. Eventuele opmerkingen”* wordt gemeld: *“De man is niet echt welbespraakt, dus moeilijk om een gesprek mee aan te gaan. De vrouw wilde weten wanneer het dossier in orde is. Dit heeft ze wel 10 keer gevraagd. Ze zou volgens haar zeggen al een tijdje verblijven op de (...). Dit blijkt niet de kloppen na een gesprek met de buurtbewoners en de dienst bevolking”.*

2.7. Uit het hierboven geciteerde relatieverlag blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet kon bevestigd worden aangaande zijn relatie met verzoekster, hoewel diens antwoord aangaande de oprechtheid van de relatie toch een sleutelelement is. De Raad ziet niet in op welke wijze uit het feit dat verzoekster *“per se (wilde) weten wanneer het dossier in orde zou zijn”* kan afgeleid worden dat verzoekster het huwelijk gebruikt om terug een verblijfsrecht in België te krijgen. Verzoeksters uitleg voor deze vraag is plausibel, minstens vormt dit een redelijke vraagstelling van elke vreemdeling die een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Het feit dat verzoekster aanwezig was in de woning omdat *“ze wist dat de inspecteur van politie zou komen”* kan haar niet ten kwade geduid worden. Het kwam aan de verwerende partij toe om op een ander “onverwachts” moment (een) nieuwe politiecontrole(s) uit te voeren.

2.8. Verzoeksters standpunt dat ze wel degelijk op het gecontroleerde adres verblijft, wordt ondersteund door het getuigschrift van woonst opgesteld door de gemeente H. op 14 maart 2011, dat in deze een begin van bewijs vormt. Hierin wordt duidelijk gesteld dat het adres van verzoekster sedert 4 november 2010 het adres is waarop de politie-inspecteur is langsgeslagen om het relatieverlag op te stellen. Dit getuigschrift dat de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift (stuk 3) dient slechts tot bewijs van haar eerdere in de bestreden beslissing opgenomen verklaring dat ze wel degelijk woont op het gecontroleerde adres. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken kan gerechtvaardigd zijn wanneer de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar

aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken over de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). In casu is dit het geval en vermag de Raad dus het neergelegde attest bij zijn onderzoek te betrekken alsmede de verklaringen van verzoekster.

Aangezien enkel controles ter plekke kunnen uitmaken of verzoekster al dan niet op het opgegeven adres woont, ziet de Raad niet in hoe de dienst bevolking van de gemeente kan bevestigen dat verzoekster niet effectief op het adres woont, minstens wordt dit niet verduidelijkt in de bestreden beslissing.

Verzoeksters uitleg voor de inhoud van de verklaringen van de *“buurtbewoners”* lijken de Raad niet kennelijk onredelijk, te meer daar de *“buurtbewoners”* lijken te getuigen van een zekere vooringenomenheid wanneer de politie-inspecteur op het relatieverlag van 14 maart 2011 noteert dat de buurtbewoners *“vrezende voor zijn belangen wat betreft op de rechten van de huurwoning.”* Bovendien plaats verzoekster hiertegenover het getuigschrift van woonst.

2.9. In se steunt het relatieverlag dus op één element: *“Er waren heel weinig kleren aanwezig van betrokkene: in de kast hingen 3 a 4 stuks. Verder waren er geen persoonlijke spullen van haar opgemerkt.”*

Verzoeksters uitleg hiervoor lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk. Alleszins kan verzoekster gevolgd worden wanneer ze in haar verzoekschrift betoogt: *“Dit argument kan niet als ernstig weerhouden worden om tot het besluit te komen dat er geen sprake meer zou zijn van een duurzame levensgemeenschap.”* Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de vereiste duurzame levensgemeenschap, dat niet kan gelijkgesteld worden met de plicht tot samenwonen, nader uit te diepen aan de hand van bijkomende controles. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, immers een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

2.10. Concluderend dient de Raad te stellen dat de bestreden beslissing niet steunt op doorslaggevende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster *“niet of niet meer de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen met de echtgenoot, maar het huwelijk gebruikt om terug verblijfsrecht in België te krijgen.”*

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Het eerste middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt dit niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA